

деталізації кожного із зазначених принципів: індивідуалізму, солідарності, справедливості і свободі та визначенню їх місця і ролі в запровадженні реформ системи охорони здоров'я України.

Список використаних джерел:

1. Білинська М., Жаліло Л., Мартинюк О. Управління для забезпечення здоров'я як нова стратегія в державному управлінні // Вісн. НАДУ. – 2013. – № 3. – С. 92-98
2. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; наук.-ред. колегія: Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін. – К. НАДУ, 2011
Т. 3: Історія державного управління / наук.-ред. колегія: А.М. Михненко (співголова), М.М. Білинська (співголова) та ін. – 2011. – 788 с.
3. Державна політика у сфері охорони здоров'я: кол. монгр.; у 2 ч. / [кол.авт.; упоряд. проф. Я.Ф. Радиш; передм. та заг. ред. проф. М.М. Білинської, проф. Я.Ф. Радиша]. – К. НАДУ. – 2013. – Ч. 1. – 396 с
4. Білинська М., Рингач Н. Сучасні управлінські проблеми формування і реалізації демографічної політики / Реформування системи державного управління та державної служби: теорія і практика : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Львів, 8 квіт. 2011 р. : у 2 ч. / за наук. ред. В.С. Загорського, А.В. Ліпенцева. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. – Ч. 2. – С. 313–319.

Умнова М.С.

студентка,

*Харківський торговельно-економічний інститут
Київського торговельно-економічного університету*

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО, ЯКЕ СТАНОВИТЬ РЕАЛІЗАЦІЮ СТРАТЕГІЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

На сучасному розвитку економіки, держави налагоджують необхідні партнерства з іншими державами. Співпраця виникає в сферах, за яких держава несе відповідальність. Для збереження і підтримування працездатності об'єктів може бути не достатньо фінансування видатків, потрібні додаткові кошти, капітал, які з'являються завдяки співпраці з партнерами. Розвиток і досвід зарубіжних країн відрізняє його від інших стран формами взаємодії держави з бізнесом.

Державно-приватне партнерство- це шлях до успіху у знахідці стратегічних цілей держави. Веде він до зростання ефективності управління економічного розвитку держави. Спільне між державою і бізнесом: гарантію захисту прав на майно; удосконалення підприємницької діяльності; наукове збереження; фінансування підприємств ; дотація та фінансування продукцій і виробництв; компенсування відсоткових ставок за банківськими кредитами, страхових платежів; партнерська участь у сфері оподаткування. Державне приватне партнерство зближується до передачі приватного сектора частини повноважень, ризиків відповідальності і по виконанню інвестиційних проектів,

які офіційним сектором фінансувалися, передбачає застосування механізму порядків ризиків і відповідальності за результати господарської діяльності між підприємницькими складовими і державою.

У «Зеленій книзі про державно-приватне партнерство», яка за часів Євросоюзу була прийнята, було відкрито два види партнерства:

- Взаємоузгоджений характер. Згідно з яким приватній особі за зроблену роботу, чи надані послуги, забезпечується винагороду, це регулюється директивами II.

- Інституційного характеру. Можливе формування іншої юридичного представника. Згідно Закону України «Про державно-приватне партнерство», державно-приватне партнерство – спільна робота між державою, органами самоврядування та юридичними особами, територіальною громадою, крім державних та комунальних підприємств та підприємцями.

Договір концесії -це договір, згідно з яким представник органу надає суб'єкту, за рахунок фінансів підприємницької діяльності, можливість створити договір або поліпшити його і виконувати його з метою задоволення соціальних потреб.

Державне приватне партнерство вживається в сферах: виробництво, транспортування і постачання тепла та доставку газу; пошук копалин та їх видобування; спорудження доріг, автострад, залізниць, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, тунелів і метрополітенів, морських портів; машинобудування; збір, очищення та розподілення води; охорону здоров'я; культура і спорт; забезпечення функціонування осушувальних, зрошувальних систем; обробки відходів; постачання розподіл і електричної енергії; нерухомість.

Економіка України зараз у процесі розробки потрібної системи управління цими проектами. Головний мотив для створення проектів, є вузький бюджет і необхідність інвестиціонування. В Україні інвестиційний потенціал реалізується в невеликому ступені, про що свідчать показники інфраструктурних проектів на основі державно-приватного партнерства в Україні та інших країнах.

Стратегічними, переважними у сфері розвитку партнерства, держави і підприємництва є:

- Управління нормативно-правового механізму контролю з боку всеукраїнських об'єднань підприємців, роботодавців.

- Введення контролю за дотриманням законів.

- Розширення саморегулювання бізнесу.

- Створення правової бази для здійснення механізму цивілізованого лобювання бізнесом своїх інтересів.

Соціальна відповідальність – це відповідальність організації за вплив дій, рішень на суспільство, довкілля шляхом етичної поведінки.

Для успішного партнерства бізнесу з державою, необхідне підвищення соціальної відповідальності. Керівна компанія повинна відповідати таким критеріям: як цивільна особа, повинен дотримуватися законів, норми суспільного життя; як виробник, зобов'язаний виготовляти безпечні товари, встановлювати розумні ціни; як роботодавець, повинен піклуватися про

матеріальне становище працівників, не повинно бути дискримінації; як суб'єкт управління ресурсами- ефективно використовувати ресурси і займатися земельними ділянками, тими, які належать підприємству; як об'єкт інвестування – захищати інтереси інвесторів та давати правдиву інформацію про своє становище; як конкурент – не повинен брати участь у необґрунтованій конкуренції.

Взаємовигідна політика можлива лише в процесі корисного відкритого діалогу між державою, бізнесом та організаціями громадянського суспільства.

На сьогоднішній день з'явилася проблема з міцним розвитком, тому державі не обходимо шукати будь-які способи стратегій для розвитку.

Сталий розвиток- це економічний і соціальний процес змін, при якому використання природних ресурсів, розвиток науково-технічного процесу, розвиток країни зміцнюють і задовольняють людські потреби, забезпечують стабільне життя.

Шлях сталого розвитку полягає у зменшенні антропогенного пресу на біосферу різними способами.

Стабільний розвиток пов'язано з безпекою та екологією. Стратегія сталого розвитку складається з наступних принципів:

- людина має право на життя в гармонії з природою і існуванням для нього в сприятливому навколишньому середовищі;
- соціально-економічний розвиток має бути спрямоване на поліпшення життя і розвитку людей;
- збереження природи має бути частиною процесу розвитку і не повинно розглядатися у відриві від нього.
- не допускається, в процесі розвитку, перевищення меж здатності екосистем планети підтримувати життя;
- виживання людства має брати базу на пріоритетах біологічної стабілізації навколишнього середовища в порівнянні з технологічними засобами;
- екологічна сталість, безпека, повинні бути більш важливими критеріями прогресу, ніж економічне зростання і ефективність економіки;
- сформувати єдину економічну систему розвитку, що забезпечує безпечну екологію для господарської діяльності;
- ввести принцип «той, хто забруднює навколишнє середовище, той і платить»;
- здолати злидні, несправедливість і нерівність рівнів життя людей;
- забезпечити вільний доступ до інформації про навколишнє середовище, створити для цього необхідні бази з даними, глобальні та національні комунікації;

Перехід на модель стабільного розвитку затребує глобальних, кардинальних змін, в центрі уваги, яких буде екологізація. Головна трудність переходу, на сталий розвиток – докорінна переорієнтація свідомості людей на нові цілі, відмова від багатьох звичних цінностей і потреб. Створення нового планетарного, державного мислення, повинно кардинальним чином змінити управління на всіх рівнях – від регіонального до федерального – і навіть

призвести до еволюції глобального управління переходом світової спільноти на модель сталого розвитку.

Спиок використаних джерел:

1. Гой І. В. Підприємництво [текст]: навч. посіб. / І. В. Гой, Т. П. Смелянська. – К. : «Центр учбової літератури», 2013. – 368 с. Державно-приватне партнерство. Соціальна відповідальність бізнесу.
2. Клепиков В. Партнерство бизнеса и государства / В. Клепиков // Мир транспорта: теория, история, конструирование будущего. – М.: МИИТ. – 2007. – № 3. – С. 58-61.